

Het teken van het gescheurde voorhangsel

Ds. J. IJsselstein – Lukas 23:45 – Heilig Avondmaal

Liturgie:

Psalm 65:1

Lukas 23:44-48

Psalm 69:4,9

Psalm 69:13, 14

Psalm 71 (bij bediening Heilig Avondmaal)

Psalm 34:1

Ik preek vanmorgen met Gods hulp, kort voor de bediening van het Heilig Avondmaal, uit Lukas 23:45b: *"En het voorhangsel des tempels scheurde midden door"*.

Het thema van de preek is:

Het teken van het gescheurde voorhangsel

We letten op twee punten:

1. Een verboden toegang

2. Een geopende toegang

Als eerste dus:

1. Een verboden toegang

Ten eerste letten we op een verboden toegang. Ja, want dat stond er eigenlijk, jongens en meisjes, voor het voorhangsel. Voor dat grote en dikke gordijn dat in de tempel hing, voor het heilige der heiligen. Daarachter, achter dat gordijn, woonde God, de heilige en rechtvaardige God. Niemand mocht daar naar binnen gaan. Want bij de heilige God kan en mocht geen zondaar wonen. En dus hing er voor het heilige der heiligen een heel dik gordijn, dat als het ware tegen iedereen zei, ook tegen de priesters: hier is een verboden toegang.

Alleen één keer per jaar, op de grote verzoendag, mocht de hogepriester, omhuld door een wolk van wierook, het heilige der heiligen binnengaan. Hij mocht daar alleen naar binnen met bloed, met het bloed van de zondebok. Dat bloed spengde hij één keer op het verzoendeksel en zeven keer ervoor. Om verzoening te doen voor de zonde, zoals we lezen in Leviticus 16:17. Hoewel *het onmogelijk was dat het bloed van stieren en bokken zelf de zonden zou wegnemen* (Hebr. 10:4).

Maar verder was de toegang tot God gesloten...

Voor wie is het Heilig Avondmaal zo meteen bestemd? Het is voor hen die van de Heere bevindelijk geleerd hebben dat er een grote scheiding is tussen God en hun hart. Zoals Jesaja zegt in Jesaja 59:2: *uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen ulieden en tussen uw God*.

Hoe vernederend is dat voor ons trotse hart, als de Heere ons dat laat zien. Dat wij zelf de weg geblokkeerd hebben. Wat geeft dat een diep verdriet in ons hart, als de Heere ons dat gaat leren. Een droefheid naar God. Dat scheurt ons hart.

Heeft het zicht op uw zonden en uw schuld voor God ooit uw hart gescheurd?

Scheurt het zicht op uw blijvende zonden u blijvend het hart?

Zonder offer en zonder bloed is de weg blijvend geblokkeerd. Dan is er ook geen toegang

tot God hier, bij de bediening van het Heilig Avondmaal. Zonder offer en zonder bloed staat er ook boven deze tafel geschreven: verboden toegang.

En wat ga je dat na de gekregen genade ook meer en meer zien en geloven, als je kijkt naar jezelf, naar wie je bent voor God.

2. Een geopende toegang

Maar, kinderen van God, de Heere schildert ons vanmorgen, juist hier, ook iets anders voor ogen. We letten in de tweede plaats op: een geopende toegang.

De Heere Jezus, jongens en meisjes, is gekruisigd. Urenlang hangt Hij in de brandende zon, bloedend en pijnlijdend aan het kruis. Diep lijdend, vooral onder de brandende toorn van God over de zonden van Zijn volk.

En dan trekt de Vader zelfs het gevoel van Zijn gunst en liefde in. Het wordt aardedonker, drie uur lang, van twaalf tot drie uur in de middag. Een stille huiver gaat er over de aarde. Maar dan, als het licht van de zon weer doorgebroken is, roept de Heere Jezus met een grote stem vanaf het kruis: *Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest.*

En dan, jongens en meisjes, op dát moment. Op het moment dat de priesters in de tempel het avondoffer willen gaan brengen, zien ze het. Dan ineens scheurt dat grote en dikke gordijn dwars door het midden. Bovenin begint het te scheuren, het scheurt van boven naar beneden, en het scheurt middendoor in tweeën.

De weg waar 'verboden toegang' stond, gaat plotseling open. Op het moment dat het lichaam en de ziel van de Zaligmaker vaneen scheuren. Op het moment dat de tempel van Zijn lichaam gebroken wordt, echoot dat als het ware door in de tempel en scheurt ook het voorhangsel.

Het gebeurt niet door een mens, want dan zou het van beneden naar boven scheuren. Maar het scheurt van boven naar beneden. Het is Christus Zelf, God uit God, Die met grote kracht het verborgen heiligdom opent. Dat wat de weg naar God toe en de toegang tot de heilige God belemmerde, is er niet meer.

Dit is de grote verzoendag. Nu gaat de enige ware Hogepriester Zelf het hemelse heiligdom binnen, terwijl Hij het bloed van Zijn offer draagt voor het aangezicht van de Vader. Christus gaat met Zijn Eigen bloed het heiligdom binnen en brengt een eeuwige verlossing teweeg (Hebr. 9:12). En zo baant Hij een weg, waar geen weg meer was. Een weg terug, naar God toe.

En dat betekent dat er voor iedereen die *in Hem is*, geen voorhangsel, geen belemmering meer is. Dat wat scheiding maakte, zonde en de schuld, is er niet meer. En in plaats daarvan is er nu een geopende weg, een weg om ons terug te brengen tot God.

Zoals Petrus zegt in 1 Petrus 3:18: *want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen.*

De weg naar God toe is geopend door het bloed van Christus. Daarom zegt de apostel in Hebreëen 4:16: *Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden om geholpen te worden te bekwamer tijd.*

En zo mag u, kinderen van God, ook zien op deze Tafel, waar de Heere geestelijk aanwezig is. En dus is het een heilige tafel, de tafel des Heeren.

Hoe zou je tot God durven naderen, als je iets gezien hebt van Wie God is? En dat je Hem doorstoken hebt?

Maar omdat *daar* toen het voorhangsel scheurde, daarom zijn *hier* vanmorgen de tekenen van het gescheurde hart van Christus. Van Zijn gebroken lichaam, gebroken voor u. En van Zijn vergoten bloed, vergoten voor u.

Laten we dan, met schaamte, verwondering en innige blijdschap Zijn dood in het midden van de gemeente gedenken.

Arm, schuldig en onmachtig in onszelf, maar met onze hoop op Christus.

Die hoop, zegt de apostel, *is als een anker voor onze ziel*. Het is als een anker dat diep in de zeebodem vastligt. *Hetwelk zeker en vast is*. Het heeft een onwankelbare grond. Wat ons veilig laat zijn in de stormen van dit leven.

Want die hoop gaat in en blijft ingaan *in het binnenste des voorhangsels*. Die hoop richt zich en blijft zich richten, ook nu, alléén op Christus en Zijn beloftewoord.

Is het voorhangsel tussen God en u een reden geworden van een hartelijke droefheid naar God? Hebt u, dat ziende, de hoop op uzelf opgegeven? Heeft dat u gedrongen om de toevlucht te nemen tot Christus, als uw enige Hoop?

Is er in uw hart een alles overtreffende liefde tot Hem, Die Zichzelf voor u heeft overgegeven?

Hebt u verdriet over uw blijvende zonden, die weer zo'n gordijn kunnen optrekken tussen de Heere en uw hart? Scheurt dat uw hart los van uw liefde tot de zonde?

Kom dan zo meteen naar voren en sla, in de tekenen van brood en wijn, een blik in het gescheurde hart van de Zaligmaker. En zie en geloof dat de weg naar de Heere geopend is, alleen door het bloed van de Middelaar.

Amen.